

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. február 14-én. Böjt 1. vasárnapján.

Kezdő ének: 90. zsoltár 1. verse

Főének: 235. dicséret mind az 5 verse

Textus: Máté evangéliuma 11. rész 25-30. verse Abban az időben így szólt Jézus: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek előtt, és felfedted az egyszerű embereknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak. Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni. Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű.”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott igeszakasz igazi böjti igeszakasz. Alapvetően arra irányítja a figyelmünket, Akire böjtben néznünk kell, vagyis Jézusra. Hiszen a böjt, a sokféle hiedelemmel ellentétben nem arról szól, hogy magunkra figyeljünk, és ezáltal a belső lelki erőnket gyarapítsuk. Nem arról van szó a böjtben, hogy azért erősödöm meg, mert sikerült valamit megvonnom magamtól. A böjt minden lelki vonulatával együtt sem rólam szól, hanem a mi hitünk középpontjáról, Jézus Krisztusról.

Nem véletlenül kezdtem ezzel a mai gondolatsort. Nagyon sokszor ugyanis a böjt emberi teljesítménnyé válik. Kitalálom, hogy mitől akarom megóvni magamat, és ha sikerül, akkor az, gyermeki büszkeséggel tölt el. Elhatározom, hogy most nem eszem húst 40 napig. Ehhez azonban figyelnem kell, hogyha másutt eszem, vendégségbe megyek, akkor se legyen belőle probléma. Ennek a sikere tehát nagyon komoly tartást igényel. A böjtöm végére pedig abba a téves elképzelésbe juthatok, hogy csupán azért erősödtem meg ez alatt az idő alatt, mert valami sikerült. Előfordulhat az is, amit a tavalyi Reformátusok Lapjában olvastam, hogy valaki internet böjtöt tartott. Ennek alapján elhatározom, hogy most a különböző informatikai eszközök nem fognak annyira lekötni, legyen szó a telefonomról, a táblagépről, számítógépről vagy a televízióról. Ha ez is sikerül, akkor azt gondolhatom, hogy valamit megtettem, valamit elértem és ezzel teljesítettem mindazt, amit Isten a böjtben elvár tőlünk.

Azt ugyanis mindenképpen tisztáznunk kell, hogy a református ember ugyanúgy böjtöl, ugyanúgy készül az előttünk lévő ünnepekre, mint az összes többi keresztyén ember. Ebben a böjtölésünkben pedig nem az a baj, hogy vannak eredményeink, hogy van tartásunk, hiszen az, hogy az ember valamit elér, valami mellett kitart, az hihetetlenül fontos dolog. A böjt azonban elsődlegesen nem erről szól. A böjti időszak előremutat, az ünnepre mutat, ahol pedig egyértelműen Jézus a középpont. Az Ő halálára és feltámadására emlékezünk. Ha a böjtben magamat helyezem a középbe, a magam teljesítményére koncentrálok, akkor nem fogok tudni felkészülni arra az ünnepre, ahol nem rólam lesz szó.

Nem arról van szó tehát, hogy ne böjtöljünk. Természetesen mindenki a saját elképzelésének megfelelően tarthat szünetet valamiben. De ennek nem a teljesítményről kell szólnia, hanem arról, hogy a felszabaduló időmet odaszánom Jézusnak. A böjt eredeti célja pedig erről szól. Amikor nem eszem annyit, akkor nem fordít a testem annyi energiát az emésztésre, tehát több energia jut az imádságra. Amikor nem töltök annyi időt a gép előtt, akkor lesz időm arra, hogy egy kicsit elcsendesedjek a Mindenható előtt. A böjt arról a kapcsolatról szól, amit Jézussal erősíthetek meg, amihez eszköz lehet mindaz, amiről eddig beszéltünk, vagy az, amit éppen a saját életünkben célravezetőnek tartunk. Minden a böjtöléshez tartozik, amiben valahonnan időt, energiát szakítok ki azért, hogy Jézussal elmélyítsem a kapcsolatomat. Ehhez pedig arra van újra és újra szükségünk, hogy ne a saját életünket, hanem Jézust állítsuk a középpontba.

A felolvasott igeszakasz így állítja elénk, a középpontba, Jézust. Mintegy bemutatkozó beszédként hallhatjuk ezt a néhány mondatot. Beszél ugyanis Jézus az Atyáról, elhangzik az Ő hívása, hogy tudjuk, pontosan kihez is megyünk oda. Mi kerül tehát a böjt középpontjába? Először is a magasztalás. Az, amikor egészen egyszerűen semmi mást nem teszek, mint felsorolom mindazt, amit Isten tett. Egyrészt ezzel a világgal, másrészt pedig az én személyes életemmel.

Magasztalom Istent, mert elküldte értem ebbe a világba az Egyszülött Fiút, Jézust. Magasztalom Istent, mert megnyitotta előttem az utat a mennyország felé. Elmondom imádságban azt, hogy Isten mindent odaadott nekem Jézus Krisztusban. Bizonyosságot teszek arról, hogy a Mindenható nemcsak másoknak, de nekem is örök életet ajándékozik. Mennyi mindent fel tudok sorolni, ami általánosságban jellemzi Istent. Nem arról beszélek, amit konkrétan, a hétköznapiakban tett velem, hiszen az a hálaadás, hanem elmondom mindazt, amit Isten elvégzett már a világgal és benne az én életemmel is, vagyis magasztalom Őt, hogy Ő legyen a böjti időszakom középpontjában.

Isten felsorolt tettei közül pedig az egyik legnagyobb, amiről itt Jézus beszél, hogy Isten kijelentette magát az egyszerű embereknek. Ahogyan erről a tegnapi presbiteri konferencián is hallottunk, hogy Isten nem érthetetlen

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. február 14-én. Böjt 1. vasárnapján.

dolgokat ad élénk, hanem valami olyat, ami követhető, ami logikus, ami mindenki számára elérhető. Nem a lelkészek kiváltsága az, hogy megértésék Isten üzenetét. Nem a minden vasárnap templomba járók kiváltsága az, hogy valamit elvigyenek az örökkévaló üzenetből. Ez mindenkinek lehetséges. Aki érti a magyar szavakat, aki érti mindazt, amit Isten megtett, annak semmi más nem kell tennie, mint elfogadni mindazt, ami Istentől jött.

Jézus ezért mondta azt, hogy az egyszerű embereknek jelentette ki Isten az akaratát. Azoknak, akik nem bonyolítják a kérdéseket. Akik nem akarnak többet tudni, mint amit Isten elmond. Akik nem azon gondolkodnak, hogy vajon miként lehetséges az, hogy a Mindenható eljött a földre. Az egyszerű ember nem kételkedik, nem keresgél, hanem egyszerűen elfogad. Elfogadja mindazt, amit Isten megtett érte.

Olyan jó lenne, Kedves Testvéreim, ennyire egyszerűnek lenni. A böjt időszakban, amikor Jézusra figyelünk, akkor erre az egyszerűségekre kell törekednünk. Nem véletlenül mondta Jézus is, hogy ha valaki nem „úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be oda”. (Mk. 10.15) Úgy kell a böjt időszakban fogadnunk mindazt, ami Jézusról szól, hogy könnyedén fogadjuk el, úgy, mint egy kisgyermek.

Ha elmesélünk valamit egy kisgyereknek, eszébe sem jut kételkedni. Ha elmondjuk, hogy mi történt velünk kiskorunkban, vagy elmondunk neki olyan történeteket, amiket még mi is a nagyszülőktől hallottunk, akkor azt úgy fogadják a gyerekek, ahogyan történt és nagyon gyorsan megjegyzik. Nem kérdezik meg, hogy jól emlékszünk-e, hogy tényleg úgy volt-e. Az egyszerűség, amiről Jézus itt beszél, az nem más jelent, mint azt, hogy egyszerűen elfogadom azt, amit Isten értem tett. A böjt tehát a Jézusra tekintésben az üzenet befogadását jelenti.

Feltehetjük a kérdést, hogy mi is akkor ez a nagyon egyszerű üzenet? Az, amit Jézus így mond, jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve. Jöjjetek énhozzám, mondja Jézus, akik úgy érzitek, hogy nehéz az élet. Természetesen feltehetném a kérdést, hogy van, aki nem érzi ezt? Van, aki nem gondolja úgy, hogy sok a teher az életünkben, hogy sok minden van, amire oda kell figyelni? Hogy a világban annyi a figyelmetlenség, hogy szinte minden apró részletet nekünk kell számon tartani? Azt érezzük, hogy olyan sokan sodródunk csak az árral és olyan sokak számára az a jó, ha más teszi meg a dolgokat helyettük, hogy szinte minden teher rajtunk marad. Kinek másnak szólnának Jézus szavai, mint éppen nekünk, akik semmi másra nem vágyunk, csak arra, hogy megpihenjünk egy kicsit.

Akkor semmi más nem kell tenni, mint Jézushoz jönni. Őhozzá jönni az istentiszteleten, Őhozzá jönni az úrvacsorában. Keresni azt a pontot, ahol megérezzük a jelenlétét. A lelkünkben lévő csend, a megállás mind ehhez segít hozzá minket. Jézus nem azért kéri a böjtöt, hogy teljesítsünk valamit, hanem azért, hogy megálljunk, hogy rá figyeljünk. Hogy észrevegyük azt, mekkora szükségünk van arra, amit Ő tud adni. Jöjjünk hozzá a terheinkkel, a megfáradt lelkünkkel, a gondjainkkal, a félelmeinkkel, a problémáinkkal.

Mennyire egyedülálló ez az üzenet. Ugyan kitől hallottuk volna mástól ezt? Akik hívogatnak bárkit is, azok az egészségeseket hívják, a fiatalokat hívják. Az elmúlt héten hallottam egy egészen megdöbbentő statisztikát a rádióban. A 40 fölött lévő embereknek egyre nehezebben megy a munkavállalás. Olyan munkaerőt keresnek a piacon, aki még irányítható, aki elviseli, hogy fölöslegesen túlterhelik, akit nem érdekel semmi, csak az, hogy pénzt keressen. A 40 fölöttiek pedig tapasztalattal rendelkeznek, több fizetést kell nekik adni, ráadásul már küzdenek a jogaikért, nem fogadnak el elvtelenül mindent, amit eléjük adnak. Gondoljunk bele, Kedves Testvéreim, hogy ezzel szemben Jézus azt mondja, hogy éppen az jöjjön, aki már úgymond kiöregedett a társadalomból, akinek a terhei már elviselhetetlenek, aki úgy érzi, hogy már egyedül nem tud továbbmenni. Jöjjön a lelki beteg, mondja Jézus, jöjjön a lelkében megtört ember. Jöjjön az, aki senki másnak nem kell, mert számomra az ilyen ember is fontos. Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik meg vagytok terhelve. A böjt időszakhoz ez a hívás tartozik hozzá. Menjünk Jézushoz, hitünk középpontjához.

Mit kínál Jézus nekünk, amikor odamegyünk? Nagyon egyszerűen megnyugvást. Azt, mint amikor egy zaklatott nap után végre hazaérünk és a családi körben megpihenünk. Azt, mint amikor egy nagyon nehéz és terhes időszak után lecsendesedik minden. Mondhatom úgy is, hogy Jézus közelében felüdül a lélek. Ez a megnyugvás azt jelenti, mint amikor hosszú órák óta szomjazunk és meg akarunk inni egy pohár vizet, majd amikor végre a kezünkbe kerül, akkor gyorsan megisszuk és érezzük, hogy az egész testünk felfrissült.

Ez a megnyugvás a mienk lehet, amikor Jézussal találkozunk. Ez a megnyugvás a mienk lehet, amikor az úrvacsorában megérezzük, hogy a Megváltóban minden a mienk. Ez a megnyugvás a mienk lehet, amikor érezzük, hogy a böjt nem teljesítmény, hanem örömteli találkozás a mi Urunkkal, Jézus Krisztussal. Ezért mondhatjuk mi is az énekkel együtt: „Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás, Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.”

Ámen!

Záró ének: 447. dicséret mind a 2 verse